

Arrest

nr. 297 619 van 24 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MA
Jacques Pasturlaan 6A
1180 UKKEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 14 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 april 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VRIJENS, die loco advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 maart 2023 wordt in hoofde van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mevrouw,

*Naam, voornaam: E.M.
geboortedatum: 04.11.1991
geboorteplaats: Urdaneta*

nationaliteit: Filipijnen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die Problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur en kennelijke beoordelingsfout.

De wederpartij heeft artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980 niet toegepast. Daarmee heeft zij het beginsel van behoorlijk bestuur en de kennelijke beoordelingsfout geschonden.

Artikel 74/13 bepaalt namelijk dat: "Bij het nemen van een uitzettingsbesluit houdt de minister of zijn afgevaardigde rekening met het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

De wederpartij heeft op geen enkele wijze de elementen bestudeerd die haar tijdens de 9bis-aanvraag van verzoekster werden voorgelegd en waarover zij beschikte. Deze elementen bewijzen dat de wederpartij de feitelijke en juridische gronden waarop haar beslissing is gebaseerd, niet correct heeft onderbouwd.

Zoals bepaald door de Raad van State in zijn arrest nr. 253942 van 09/06/2022 “De verplichting om een administratieve handeling formeel te motiveren, vereist de feitelijke en juridische gronden waarop ze is gebaseerd. Aangezien de overheid bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten met name rekening moet houden met de eerbiediging van de fundamentele rechten van de vreemdeling, is het dus aan haar om uit te leggen hoe zij heeft voldaan aan de vereisten van voornoemd artikel 74/13 met name rekening houdend met het gezinsleven van de betrokkene.”

De wederpartij beschikte ten minste sinds 23 juni 2022 over alle elementen met betrekking tot het verzoek van de verzoekster en heeft pas op 17 maart 2023 een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd. Zij heeft niet specifiek en op bijzondere wijze geantwoord op verzoeksters persoonlijke elementen.

Het beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat iedereen het recht heeft om gehoord te worden en om te zien dat de administratie haar beslissingen op een unieke manier motiveert.

Het staat vast dat de wederpartij dit algemene beginsel niet respecteert door geen antwoord te geven op het verzoek tot regularisatie op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980 en door een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen, die alleen pro-forma zinnen bevat. Daarmee rechtvaardigt de wederpartij haar beslissing niet en worden de rechten van de verzoekster niet gerespecteerd.

Vooralsintwille omdat zij voor deze administratieve handeling niet impliciet of expliciet door de administratie werd opgeroepen voordat de beslissing werd genomen.

Door de betwiste handeling uit te vaardigen, heeft de wederpartij daarmee ontegensprekelijk een kennelijke beoordelingsfout gemaakt en 74/13 bis van de wet van 15/12/1980 geschonden aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten niet had mogen worden uitgevaardigd zonder een voorafgaand antwoord op de aanvraag tot verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. De wederpartij beschikt over de documenten die de links rechtvaardigen en waarover de verzoekster in België beschikt.”

2.2. Artikel 8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van diezelfde wet die werd toegepast, vermeldt. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en verzoekster toont niet aan dat ten onrechte zou zijn vastgesteld dat zij niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten. Ook stelt de Raad vast dat, in weerwil van wat verzoekster betoogt, de bestreden beslissing een uitdrukkelijke motivering bevat inzake de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat de verwerende partij op geen enkele wijze de elementen heeft bestudeerd die zij in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had voorgelegd en waarover de verwerende partij beschikte, nu zij daarop niet specifiek heeft geantwoord.

Dienaangaande kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoekster zich niet kan vergenoegen met deze algemene stelling. Er is de Raad immers geen enkele bepaling bekend -en verzoekster voert die ook niet aan- die de verwerende partij zou opleggen om in een bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren over de elementen van een aanvraag. Het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet staat er op zich ook niet aan in de weg dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Opdat zij een belang zou hebben bij haar grief, moet verzoekster aannemelijk maken dat er elementen zijn die raken aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of aan enige andere bepaling die toepassing vindt bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit die ten onrechte niet werden betrokken in het besluitvormingsproces en die de verwerende partij desgevallend ervan had weerhouden het bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Verzoekster gaat hier in haar verzoekschrift niet *in concreto* op in, en vergenoegt zich ermee de aanvraag om machtiging tot verblijf bij haar verzoekschrift te voegen, zonder meer. Door deze handelswijze gaat zij eraan voorbij dat het de Raad niet toekomt om haar middel verder invulling te geven door ambtshalve na te gaan of er elementen in de aanvraag werden vermeld die ten onrechte niet in beschouwing werden genomen bij het nemen van het bevel. Aangezien zij zelf daartoe in gebreke blijft, toont verzoekster niet aan dat en welk belang zij heeft bij haar middel.

Tot slot moet er nog op worden gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door de verwerende partij onontvankelijk werd bevonden op dezelfde dag als de afgifte van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing inzake de aanvraag werd aan verzoekster betekend op 28 maart 2023 en uit niets blijkt dat zij daartegen een beroep heeft ingediend, zodat deze beslissing, waarin in essentie wordt geoordeeld over de vraag of er buitengewone omstandigheden zijn die een terugkeer met het oog op het indienen van een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland, in de weg zouden kunnen staan, definitief in het rechtsverkeer is.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS